

Kinderverlamming voor de tweede keer?

Auteur: Dr. Med. Peter Brauer

Toen de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) op 21 juni 2002 verklaarde dat kinderverlamming (poliomyelitis) in Europa tot het verleden behoort, was dit zonder twijfel het positieve resultaat van succesvolle wereldwijde inentingscampagne ter uitroeiing van deze ziekte, die bijna niemand meer kent. Tot op de oude poliopatiënten en nog maar een handje vol artsen weet bijna niemand wat dit nou precies voor ziekte is.

Vandaar dat de verbazing groot is als oud-polio patiënten tientallen jaren later opeens nieuwe klachten krijgen die veel op de oude of een andere ziekte lijken. Deze klachten leiden tot een blijkbaar niet te stoppen achteruitgang van de (vaak sowieso al verminderde) gezondheidstoestand.

De oorzaak ervan kan ondanks intensieve medische behandeling niet worden geconstateerd. Geneeskundige behandeling toont meestal geen succes en leidt vaak zelfs tot een verslechterde toestand van de patiënt. Zodanig begon de lange misleidende zoektocht van betrokkenen naar medisch hulp.

Sinds twintig jaar nu dringt langzaam tot ons door dat kinderverlamming tijdens de genezing van de oorspronkelijke ziekteverschijnselen een val activeert, die naar buiten toe onzichtbaar is. Zij herstelt het aangetaste en verminderde zenuw-spierstelsel zodanig, dat na voldoende training oude lichamelijke functies en belastbaarheid met minder zenuwen en spieren kunnen worden hervat. Deze moeten nu echter vanwege een verminderd aantal in ongunstige gevallen - vaak al onder normale omstandigheden - tien keer zo hard presteren.

De zenuwen en spieren werken dus tientallen jaren altijd op het randje af. Als er dan op een dag niet meer voldoende lichamelijke hulpbronnen voor genezing en vernieuwing zijn, treden pijn en uitputtingsverschijnselen als waarschuwingssignalen en slapheid, falen en afsterven van zenuwen en spieren als eindsituatie op. De virusinfectie heeft ook de hersenen aangetast, waardoor ook belangrijke regulerende functies, zoals b.v. ademhaling, vaak zijn aangetast.

Op deze manier komt de kinderverlamming een tweede keer in de vorm van een eigen ziektebeeld terug, dat met zijn vele ziekteverschijnselen (symptomen) als postpoliosyndroom (syndroom = een groep van ziekteverschijnselen), ofwel PPS wordt samengevat.

Het begin van PPS verloopt meestal op een stille, onmerkbare manier en wordt vaak pas opgemerkt, nadat een bepaalde lichamelijke grens is overschreden, die weer van mens tot mens verschilt. Zolang de patiënt en/of de arts hiervan niets afweten en zij hiermee geen rekening houden, is efficiënte hulp bijna niet mogelijk. Als normaal

lichamelijk onderzoek en laboratoriumonderzoek geen verklaring biedt, wordt helaas in veel gevallen door de arts huichelarij of verbeelding bij de patiënt veronderstelt. Dit leidt ertoe, dat strikt noodzakelijke behandelingen niet worden uitgevoerd. Als de oude gevolgen van de kinderverlamming als oorzaak worden beschouwd - de nieuw blijven dus buiten beschouwing - zal dit onvermijdelijk leiden tot een verkeerde behandeling met mogelijk nefaste gevolgen.

Helaas weten zeer veel mensen niet, dat zij ooit de polioziekte (infectie) hadden, omdat zij zonder of alleen met volledig onkarakteristieke ziektebeelden is verlopen, b.v. die van een griepinfectie. Zelfs deze personen kunnen echter PPS oplopen, iets wat vaak genoeg door artsen over het hoofd wordt gezien.

Wie deze patiënten wil helpen, moet over genoeg kennis inzake PPS beschikken. Dit geldt niet alleen voor artsen uit verschillende vakrichtingen, maar ook voor inrichtingen voor fysiotherapie, orthopedietechniek en niet - te vergeten - verzekeringen, ambten en overheidsdiensten.

Het postpoliosyndroom is niet alleen tot Nederland beperkt: In ons buurland Duitsland b.v. wordt het aantal PPS-slachtoffers op 100.000 geschat (de niet-geregistreerde gevallen zijn een veelvoud hiervan). Voor individuele hulpverleners (b.v. artsen en niet-geneeskundigen) is het bewuste bijeenkomen met mensen die hulp zoeken een nogal zeldzaam verschijnsel. Een verbetering van de situatie wordt door een primair gebrek aan kennis oon niet bepaald bevorderd.

Daarvoor is de hulp van de patiënt nodig. Het is voor zijn of haar eigen belang dat zoveel mogelijk vaktechnische informatie over het ziektebeeld wordt verzameld en doorgegeven aan de huisarts en andere betrokkenen.

Let op: vergeet je vaccinatie niet! Wereldwijd reizen en hiken maken het poliovaccine ook vandaag de dag nog noodzakelijk, want de ziekte is er nog steeds.

Dr. med. Peter Brauer

Met vriendelijke goedkeuring van de auteur.

Bijgewerkt in maart 2006.